

ENYOR

Quan la mare em va dir que te n'anaves, Mieko-san, no m'ho podia creure. Com podies marxar sense veure florir els cirerers? T'ho vaig dir, i em vas respondre que si per mi fos, mai no seria el moment. Hauries d'esperar la pluja de pètals, i després...tenies raó, jo només volia guanyar temps, evitar que marxessis.

Et vaig preguntar perquè ens havies de deixar, i ho vaig preguntar a la mare i al pare, i cap de vosaltres em va donar un motiu que m'ajudés a suportar, al costat del meu, el teu tatami oblidat per sempre, sense que ningú no hi dormi.

Els cirerers van florir, i el pare, la mare i jo els vam anar a veure. I t'hi vaig trobar a faltar, com et trobo a faltar sempre a la cerimònia del té, i als àpats, i t'enyoro fins i tot als llocs on mai no havíem anat juntes.

La pluja dels pètals de les flors de cirerer es va barrejar amb les meves llàgrimes, i quan les pluges per fi van arribar com cada any, no van ser prou fortes com per arrossegar la meva tristesa.

Més endavant, quan la calor va fer que el glaç es desfés a les altes muntanyes, la mare em va dir que és llei de vida, que vindrà un dia, quan jo sigui més gran, que coneixeré un home i me n'aniré amb ell on la vida ens porti. Quan li vaig respondre que no em volia fer gran, sinó estar sempre a la nostra casa de Kioto amb el pare i la mare, i que tu, Mieko-san, també hi siguis, es va riure de mi i em va dir beneita, però sé que quan es pensa que no la veig, ella també plora.

Un diumenge, quan em vaig despertar, vaig veure que els arbres havien canviat el color de les seves fulles. Ho vaig voler dir al pare, però me'l vaig trobar mirant la fotografia del teu casament i eixugant-se els ulls, i no li vaig dir res.

T'escric perquè m'ha dit la mare que després de les properes pluges tots tres volarem per sobre del mar i de la terra fins a la vora d'un mar tancat, per conèixer el lloc on vius. Que hauré de dormir en un llit amb potes, i entrar a les cases arrossegant, pels terres despallats, les mateixes sabates que porti pel carrer. I faré tot això perquè tinc moltes ganes de veure't.

Potser quan et tingui al davant, i em miris als ulls, entendré que hagi estat capaç de deixar la teva família i el teu país, i anar a viure en un lloc on els cirerers floreixen d'amagat, sense que ningú no els miri, només els pagesos pendents de collir-ne els fruits, les cireres, que diu la mare que són molt bones. Tant m'és, no penso pas tastar-les.

Voldria portar-te moltes coses d'aquí, però no podem dur molt equipatge. Diques què vols, i t'ho portaré. Sempre que no demanis els colors de la tardor, ni el cant dels ocells, ni l'olor de la primavera, ni la frescor de l'aire després de la pluja. Perquè tot això, si ho vols, tu mateixa hauràs de venir a trobar-ho.

Anna Masip